

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a sudcov JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobcu **M. G.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. J. M., advokátom so sídlom v P., proti žalovanému **JUDr. M. P.**, bývajúcemu v P., zastúpenému JUDr. A. N., advokátom so sídlom v P., o **určenie spoluvlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11 C 80/2005, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 9. novembra 2010 sp. zn. 9 Co 38/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania 106,48 € k rukám JUDr. J. M., advokáta so sídlom v P., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa v konaní domáhal určenia, že v podiele 9/20 je spoluvlastníkom stavby rodinného domu súpisné č. X., ktorá sa nachádza v katastrálnom území S. a je zapísaná na liste vlastníctva č. X. (ďalej len „rodinný dom“). Na odôvodnenie žaloby uviedol, že v katastri nehnuteľností je vedený ako spoluvlastník rodinného domu v podiele 11/20 a žalovaný v podiele 9/20; v skutočnosti ale žalobcovi patrí aj podiel, spoluvlastníkom ktorého je podľa údajov katastra nehnuteľností žalovaný. Žalobca totiž s právnu predchodkyňou žalovaného M. P. uzavrel 19. mája 1994 dohodu o zrušení a vypořádání podielového spoluvlastníctva, predmetom ktorej boli podľa vôle jej účastníkov nielen pozemky v katastrálnom území S. vedené ako parcela č. X. – záhrada o výmere 1991 m², parcela č. X. – zastavaná plocha

o výmere 494 m², ale tiež rodinný dom súpisné číslo X. na parcele č. X. (ďalej len „dohoda o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva“). V článku I. dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva boli uvedené všetky nehnuteľnosti, ktorých sa týkala (pozemky a rodinný dom), avšak len v dôsledku chyby pri písomnom vyhotovovaní dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva zostalo v jej ďalšom texte neuvedené, kto nadobúda spoluvlastnícky podiel 9/20 rodinného domu. Po uzavretí dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva bol žalobca zapísaný ako výlučný vlastník rodinného domu a až po zásahu právnej predchodkyne žalovaného bola, podľa názoru žalobcu nesprávne, vykonaná oprava zápisu a zapísané podielové spoluvlastníctvo žalobcu len v podiele 11/20 a právnej predchodkyne žalovaného v podiele 9/20 (tento podiel previedla na žalovaného darovacou zmluvou z 3. septembra 2004). Na tomto základe žalobca tvrdil, že spoluvlastníkom 9/20 rodinného domu je on, a nie žalovaný.

Okresný súd Prešov rozsudkom z 30. apríla 2010 č.k. 11 C 80/2005-265 určil, že žalobca je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu 9/20 rodinného domu súpisné číslo X. na parcele č. X. (ďalej len „rodinný dom“); rozhodol tiež o trovách konania. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Výkladom obsahu dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva dospel k záveru, že skutočnou vôľou účastníkov tohoto právneho úkonu bolo zrušiť a vyporiadať spoluvlastníctvo aj k rodinnému domu, a to tak, že predmetný podiel patrí žalobcovi. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaného rozsudkom z 9. novembra 2010 sp. zn. 9 Co 38/2010 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie jeho správnosti doplnil, že vôľa zmluvných strán dohody zrušiť a vyporiadať aj podielové spoluvlastníctvo k rodinnému domu vyplýva nielen z obsahu jej článkov I., III., a VI., ale tiež z písomných prejavov právnej predchodkyne žalovaného M. P.. Odvolací súd zhodne s prvostupňovým súdom bol toho názoru, že pri uzatváraní dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva došlo len k zrejmej nesprávnosti, v dôsledku ktorej chýbalo ustanovenie, kto nadobúda podiel 9/20 rodinného domu. Skutočnou a nespochybniteľnou vôľou zmluvných strán bolo ale zrušiť a vyporiadať spoluvlastníctvo

aj k rodinnému domu a sporný spoluvlastnícky podiel prikázať žalobcovi. Dodal, že tento záver podporuje aj posudok znalca Ing. M. M. založený v spise Okresného súdu Prešov sp. zn. 3 C 364/94, ktorým bola stanovená hodnota vypořádavaných nehnuteľností v spoluvlastníctve žalobcu a právnej predchodkyne žalovaného na 1 039 353,70 Kčs vrátane hodnoty rodinného domu. Túto hodnotu uznali aj zmluvné strany za základ svojho neskoršieho finančného vypořádania. Odvolací súd samostatným výrokom svojho rozsudku pripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie, pričom za zásadného právneho významu považoval otázku, „či vada písomného prejavu vôle zmluvných strán spočívajúca v tom, že do písomného vyhotovenia zmluvy nebolo uvedené, ktorej zo zmluvných strán má pripadnúť do výlučného vlastníctva jedna z viacerých nehnuteľností, môže byť odstránená zisťovaním skutočnej vôle zmluvných strán“. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil odvolací súd § 151 ods. 2 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Podľa jeho názoru nie je prípustné, aby súd postupom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka nahrádzal neurčitú a absentujúcu náležitosť hmotnoprávneho úkonu, prípadne výkladom naprával nedostatky prejavu vôle zmluvných strán. Všeobecný záujem na určitosti právnych vzťahov k nehnuteľnostiam aj pri dohode o zrušení a vypořádání podielového spoluvlastníctva prevažuje nad individuálnym záujmom účastníkov právneho úkonu na rešpektovaní ich vôle a vedie k potrebe individualizácie dotknutej nehnuteľnosti spôsobom určitým aj pre tretie osoby. Nie je významná tá vôľa, ktorú bolo možné zistiť až objasnením skutkových okolností, za ktorých bol urobený právny úkon. V konaní došlo k tzv. inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci tým, že žalobca vyvodzoval svoje spoluvlastníctvo z vydržania spoluvlastníckeho podielu 9/20, nie priamo z dohody o zrušení a vypořádání podielového spoluvlastníctva. Odvolací súd tak rozhodol na základe iných skutočností, ako tvrdil žalobca. Dovolateľ tiež poukázal na to, že rozhodnutie súdu o zrušení a vypořádání podielového spoluvlastníctva má konštitutívne účinky; pokiaľ odvolací súd založil rozhodnutie aj na závere, že je možné určujúcim rozsudkom odstrániť nesprávnosti písomného vyhotovenia prejavu vôle, neujasnil si účinky svojho rozhodnutia. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že zmluvné strany mali v úmysle

nielen uzavrieť dohodu o zrušení a vyporiadaní svojho podielového spoluvlastníctva aj k rodinnému domu, ale ju aj uzavreli, ako to dokazujú podania M. P., ktoré sú súčasťou spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 3 C 346/94.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, v prípade ktorého prípustnosť dovolania vyplýva z § 238 ods. 3 O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, dovolanie žalovaného nie je dôvodné.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a dovolacím dôvodom, vrátane jeho vecného (obsahového) vymedzenia dovolateľom. Obligatórne sa zaoberá len vadami vymenovanými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vady konania v zmysle § 237 O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnúť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. K tejto tzv. inej vade konania podľa dovolateľa došlo tým, že žalobca v celom konaní svoj nárok na sporný podiel rodinného domu vyvodzoval z vydržania vlastníckeho práva a netvrdil, že nadobudol vlastnícke právo na podklade dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva. Odvolací súd tým, že rozhodol na základe iných skutočností a skutkových zistení, ako tvrdil žalobca, založil inú vadu konania, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Túto námietku dovolateľa dovolací súd nepovažuje za opodstatnenú. I keď je pravdou, že žalobca pôvodne odôvodňoval žalobu vydržaním vlastníckeho práva k podielu rodinného domu, podaním z 20. mája 2009 (č.l. 183 spisu) ako správne konštatuje aj odvolací súd v zrušujúcom uznesení z 26. januára 2010 sp. zn. 9 Co 56/2009, žalobca rozšíril dôvody, na základe ktorých uplatňuje nárok, o tvrdenie, že M. P. nemala byť v katastri nehnuteľností vedená ako spoluvlastníčka 9/20 rodinného domu, nakoľko neboli splnené podmienky pre opravu údajov katastra, keďže dohodou o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva došlo k vyporiadaniu aj rodinného domu. Týmito tvrdeniami žalobcu sa zaoberali sudy oboch nižších stupňov a tieto z hľadiska

ich pravdivosti posudzovali; preto sa nedopustili žalovaným namietanej tzv. inej vady konania.

Dovolateľ ďalej namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V danej veci po právnej stránke dovolacie námietky žalovaného možno posudzovať iba z hľadiska otázky, či výklad dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva vykonaný súdmi, zodpovedá pravidlám výkladu právnych úkonov. Odvolací súd v súvislosti s pripustením dovolania proti svojmu rozsudku totiž za otázku zásadného právneho významu považoval otázku, „či vada písomného prejavu vôle zmluvných strán spočívajúca v tom, že do písomného vyhotovenia zmluvy nebolo uvedené, ktorej zo zmluvných strán má pripadnúť do výlučného vlastníctva jedna z viacerých nehnuteľností, môže byť odstránená zisťovaním skutočnej vôle zmluvných strán“. Tým vytvoril žalovanému procesnú možnosť domôcť sa v dovolacom konaní preverenia správnosti riešenia výlučne tejto právnej otázky. Preto ďalšie právne otázky žalovaným nastolené v dovolaní (ako napr. otázka vydržania) dovolací súd nemohol podrobiť dovolaciemu prieskumu; predmetom preskúmania dovolacím súdom môže byť len právna otázka, pre ktorú odvolací súd pripustil dovolanie.

V zmysle § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka právne úkony vyjadrené slovami je treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak nie je táto vôľa v rozpore s jazykovým prejavom.

Uvedené ustanovenie predpokladá, že o obsahu právneho úkonu môže vzniknúť pochybnosť z hľadiska jeho určitosti alebo zrozumiteľnosti a pre taký prípad formuluje výkladové pravidlá, ktoré ukladajú súdu, aby tieto pochybnosti odstránil výkladom založeným na tom, že okrem jazykového vyjadrenia právneho úkonu vyjadreného slovne (nie teda konkludentne podľa § 35 ods. 3 Občianskeho zákonníka), podrobí skúmaniu i vôľu (úmysel) konajúcich osôb. Jazykové vyjadrenie právneho úkonu zachytené v zmluve, musí byť preto

najprv vykladané prostriedkami gramatickými (z hľadiska možného významu jednotlivých použitých pojmov), logickými (z hľadiska nadväznosti použitých pojmov), či systematickými (z hľadiska zaradenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu). Okrem toho súd na základe vykonaného dokazovania posúdi, aká bola skutočná vôľa strán v čase uzatvárania zmluvy. Podmienkou pre to, aby mohol prihliadnuť k vôli účastníkov je, aby nebola v rozpore s tým, čo vyplýva z jazykového vyjadrenia úkonu. Výkladom tak možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním prejav vôle dopĺňovať. Takto musí súd postupovať súd aj v prípadoch, ak interpretujú účastníci vo svojich prednesoch alebo výpovediach v priebehu konania zmluvné dojednanie odlišným spôsobom. Takáto situácia neznamena, že právny úkon vyložiť nemožno, lebo záujmy a postoje účastníkov priebehu súdneho konania už nemusia zodpovedať ich pôvodnej vôli, ktorú prejavili pri právnom úkone. Interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže byť považovaná za nahradenie, prípadne zmenu už urobených prejavov vôle, keďže použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje iba k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, ktorý urobili účastníci o vzájomnej dohode, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v čase ich zmluvného dojednania.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na tom, že žalobca nadobudol spoluvlastníctvo 9/20 rodinného domu dohodou o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva. Obsah tejto dohody, v ktorej nie je výslovne uvedené (čl. III.), kto z podielových spoluvlastníkov má nadobudnúť tento spoluvlastnícky podiel, vyložil súd prvého stupňa podľa vôle zmluvných strán (§ 35 Občianskeho zákonníka). Z obsahu dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva a tiež z výpovede advokáta, ktorý ju pripravoval, dospel k záveru, že vôľou zmluvných strán bolo zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctvo aj k rodinnému domu tak, že jeho výlučným vlastníkom sa mal stať žalobca. Odvolací súd sa stotožnil s výkladom súdu prvého stupňa. Aj podľa jeho názoru došlo pri písomnom vyhotovovaní tejto dohody len k zrejmej nesprávosti, ktorá bola v rozpore so skutočnou vôľou zmluvných strán.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje vyššie uvedené závery súdov nižších stupňov za správne. V zhode s nimi poukazuje na to, že v dohode o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva bol v bode I. vymedzený predmet vyporiadania nasledovne: „M. P., rod. G., je na LV č. X. kat. úz. Prešov pod A 1b), b) vedená ako podielová spoluvlastníčka podielu 9/20-ín k nehnuteľnostiam parc. EN X. – záhrada o výmere 1991 m²,

EN č.s. X. – zastavaná plocha o výmere 494 m² a M. G. k tým istým nehnuteľnostiam je pod A 2/d, a 3/2 vedený ako podielový spoluvlastník v podiele 11/20-in. V prírode sa jedná o rodinný dom, oplotenie, studňa, vedľajšia stavba, vonkajšie úpravy, pozemok, trvalé porasty“. Podľa bodu II. dohody „Geometrickým plánom č. zák. X., overeným Územným orgánom geodézie a kartografie dňa 5.8.1993 č. 1334/93 bola parcela EN X. – záhrada o výmere 1991 m² rozdelená na dve samostatné časti, parc. EN X./1 – záhrada o výmere 1133 m², EN X./2 – záhrada o výmere 858 m²“. Podľa bodu III. dohody M. P., rod. G. a M. G. sa dohodli na zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam uvedeným v bode I. dohody takto: M. P., rod. G. do výlučného vlastníctva pripadá podľa geometrického plánu č. zák. X. novovytvorená parcela EN X./1 – záhrada o výmere 1133 m², do výlučného vlastníctva M. G. podľa geometrického plánu č. zák. X. SÚGK Prešov pripadajú parcely EN X./2 - záhrada o výmere 858 m², EN X. – zast. plocha o výmere 494 m². Podľa bodu V. dohody hodnota spoluvlastníckeho podielu M. P. 9/20-in z predmetných nehnuteľností činí 467 709 Kčs, hodnota spoluvlastníckeho podielu M. G. 11/20-in z predmetných nehnuteľností činí 571 644,70 Kčs. Podľa bodu VI. dohody sa M. G. zaviazal zaplatiť M. P. na úplné finančné vyrovnanie sumu 69 634 Sk v lehote 30 dní od prevedenia vkladu do katastra nehnuteľností.

Vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka bolo potrebné aj v preskúmvanej veci pri výklade dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva vychádzať nielen z jazykového vyjadrenia právneho úkonu, ale tiež vôle jej účastníkov. O tom, aká bola táto vôľa, možno usudzovať tiež z okolností, za ktorých došlo k jej uzavretiu. Skutkové okolnosti, ktoré viedli k tejto dohode, sú zrejmé aj z konania, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 3 C 364/94, v ktorom sa žalobca domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam voči právnej predchodkyňi žalovaného, ktoré nakoniec boli predmetom dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva. V tomto konaní odporkyňa M. P. vo vyjadrení k návrhu z 8. novembra 1993 (č.l. 24 spisu) uviedla, že súhlasí s geometrickým plánom a znaleckým posudkom, ak jej bude priznané 9/20 z výmery pozemkov 2485 m² a z rodinného domu z hodnoty 169 203 Sk. Tiež vo vyjadrení na pojednávaní 18. mája 1994, teda deň pred spísaním predmetnej dohody, uviedla, že súhlasí s tým, aby nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom vyporiadania pripadli v celosti do výlučného vlastníctva žalobcu a on jej vyplatil označenú sumu. V tomto konaní žalobca po uzavretí samotnej dohody z 19. mája 1994 zobral návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva späť a súd

uznesením z 27. júna 1994 konanie zastavil. M. P. tiež vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu (proti výroku o trovách konania) z 19. januára 1995 sa okrem iného vyjadrila aj k spôsobu finančného vyrovnania aj k nevysvetlenému zníženiu jej podielu z rodinného domu a uviedla, že jej neboli vrátené veci, ktoré mala v rodinnom dome, zároveň uviedla, že v samostatnom konaní na Okresnom súde Vranov nad Topľou si uplatnila náhradu za užívanie rodinného domu a ovocných stromov vo výške 44 730 Kčs. Na zhodnú vôľu oboch strán dohody, t.j. aby do výlučného vlastníctva žalobcu pripadol aj rodinný dom možno usudzovať aj z konania M. P., ktorá následne po povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech žalobcu, sa v konaní na Okresnom súde Prešov sp. zn. 16 C 204/2004 domáhala zaplataenia ceny spoluvlastníckeho podielu vo výške 69 634 Sk, ako aj v konaní, ktoré sa viedlo na tom istom okresnom súde pod sp. zn. 4 C 1032/93 v podaní zo 14. júna 1996 (č.l. 133 tohto spisu) uviedla, že žalobca jej nevyrovnal podiel z rodinného domu.

Podľa názoru dovolacieho súdu bola významná aj hospodárska funkcia tejto dohody, uzavretiu ktorej predchádzalo množstvo súdnych sporov medzi žalobcom a právnou predchodkyňou žalovaného. Uzavretie dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva bolo logickým vyústením týchto sporov. Navyše zo spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 3 C 364/94 vyplýva, že na pojednávaní 18. mája 1994, t.j. deň pred spísaním dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, sa M. P. vyjadrila, že je ochotná podpísať mimosúdnu dohodu o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva nehnuteľností (vrátane rodinného domu) s tým, že trvala na vyplatení čiastky 76 321 Sk.

So zreteľom na všetky vyššie uvedené dôvody, dovolací súd považuje výklad obsahu dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva medzi stranami dohody za súladný s výkladovým pravidlom uvedeným v § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z obsahu tohto právneho úkonu je objektívne spoznatel'né, čo bolo predmetom dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva účastníkov dohody (čl. I. tejto dohody) ako aj spôsob tohto vyporiadania (čl. III. dohody), teda, že skutočná vôľa (úmysel) účastníkov dohody smerovala k tomu, aby rodinný dom súpisné číslo X. stojaci na parcele č. X. zapísaný na liste vlastníctva číslo X. katastrálne územie S. (resp. podiel z neho 9/20 patriaci v tom čase právnej predchodkyňi žalovaného) pripadol podľa dohody v celosti do výlučného vlastníctva žalobcu. Úvahy odvolacieho súdu v tomto smere dovolací súd považuje za logické a presvedčivé, a preto sa s nimi stotožňuje. Dovolacie námietky žalovaného naproti tomu

predstavujú iba nesúhlas s uvedenými závermi, bez toho, aby označili presvedčivé argumenty na ich vyvrátenie.

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ vo veci samej bez akéhokoľvek opodstatnenia namieta nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorom spočíva rozsudok odvolacieho súdu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania a tieto aj vyčíslil. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 24. januára 2011 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 81,33 €, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, t.j. 7,41 €, a DPH vo výške 17,74 €, predstavuje spolu 106,48 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. júla 2012

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková